

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht – Niemcy) – L.R. / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-8/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Kontrole graniczne, azyl i imigracja – Polityka azylowa – Dyrektywa 2013/32/UE – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej – Podstawy niedopuszczalności – Artykuł 2 lit. q) – Pojęcie „kolejnego wniosku” – Artykuł 33 ust. 2 lit. d) – Odrzucenie przez państwo członkowskie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalnego z powodu oddalenia wcześniejszego wniosku, z którym zainteresowany wystąpił w państwie trzecim, które zawarło z Unią Europejską umowę dotyczącą kryteriów i mechanizmów określania państwa odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o azyl złożonego w jednym z państw będących stronami tej umowy – Ostateczna decyzja wydana przez Królestwo Norwegii]

(2021/C 278/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: L.R.

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Artykuł 33 ust. 2 lit. d) w związku z art. 2 lit. q) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które przewiduje możliwość odrzucenia jako niedopuszczalnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w rozumieniu art. 2 lit. b) tej dyrektywy, z którym w tym państwie członkowskim wystąpił obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec, którego wcześniejszy wniosek o nadanie mu statusu uchodźcy, z którym wystąpił on w państwie trzecim realizującym, na podstawie Umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii dotyczącej kryteriów i mechanizmów określania państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl złożonego w państwie członkowskim lub w Islandii lub Norwegii, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, nie został w tym państwie trzecim uwzględniony.

⁽¹⁾ Dz.U. C 87 z 16.3.2020.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 12 maja 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Grecka

(Sprawa C-11/20) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Pomoc państwa – Pomoc uznana za bezprawnie przyznaną i niezgodną z rynkiem wewnętrznym – Artykuł 108 ust. 2 akapit drugi TFUE – Złe warunki klimatyczne – Straty poniesione przez rolników – Pomoc w formie rekompensat – Obowiązek odzyskania – Obowiązek informowania – Niewykonanie]

(2021/C 278/19)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouchagiar i T. Ramopoulos, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciele: E. Tsaousi, E. Leftheriotou, i A. Vasilopoulou, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Nie przyjmując w wyznaczonych terminach wszystkich środków koniecznych do wykonania decyzji Komisji 2012/157/UE z dnia 7 grudnia 2011 r. w sprawie pomocy w formie rekompensat wypłacanych przez grecki zakład ubezpieczeń rolniczych (ELGA) w latach 2008 i 2009 i nie informując wystarczająco Komisji o środkach podjętych na podstawie tej decyzji, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na podstawie art. 2–4 wspomnianej decyzji oraz na podstawie traktatu FUE.
- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 2.3.2020.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Gdańsku – Polska) – I.W., R.W. / Bank BPH S.A.

(Sprawa C-19/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Skutki stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku – Umowa kredytu hipotecznego indeksowanego do waluty obcej – Ustalenie kursu wymiany walut – Umowa nowacji – Skutek odstraszący – Obowiązki sądu krajowego – Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1]

(2021/C 278/20)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Gdańsku

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: I.W., R.W.

Strona pozwana: Bank BPH S.A.

Przy udziale: Rzecznik Praw Obywatelskich

Sentencja

- 1) Wykładni art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy dokonywać w ten sposób, że sąd krajowy jest zobowiązany do stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku umowy zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, nawet jeśli warunek ten został zmieniony przez te strony w drodze umowy. Takie stwierdzenie pociąga za sobą przywrócenie sytuacji, w jakiej znajdowałby się konsument w braku warunku, którego nieuczciwy charakter zostałby stwierdzony, chyba że konsument poprzez zmianę nieuczciwego warunku zrezygnował z takiego przywrócenia w drodze wolnej i świadomej zgody, czego zbadanie należy do sądu krajowego. Jednakże z przepisu tego nie wynika, że stwierdzenie nieuczciwego charakteru pierwotnego warunku umownego miałoby co do zasady skutek w postaci unieważnienia umowy, jeśli zmiana tego warunku pozwala na przywrócenie równowagi między obowiązkami i prawami tych stron wynikającymi z umowy i na usunięcie wady obciążającej ten warunek.
- 2) Wykładni art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy dokonywać w ten sposób, że z jednej strony nie stoją one na przeszkodzie temu, by sąd krajowy usunął jedynie nieuczciwy element warunku umowy zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, w wypadku gdy zniechęcający cel tej dyrektywy jest realizowany przez krajowe przepisy ustawowe regulujące korzystanie z niego, o ile element ten stanowi odrębne zobowiązanie umowne, które może być przedmiotem indywidualnej kontroli pod kątem nieuczciwego charakteru. Z drugiej strony, przepisy te stoją na przeszkodzie temu, by sąd odsyłający usunął jedynie nieuczciwy element warunku umowy zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, jeżeli takie usunięcie sprowadzałoby się do zmiany treści tego warunku poprzez zmianę jego istoty, czego zbadanie należy do tego sądu.